

B'.

Σὲ ποῖον τὰ λέγω; Θάρρεψα πῶς εἶνε ἐδῶ ἐκεῖνος,
λησμόνησα πῶς δὲν ἀνθεῖ 'ς αὐτὰ τὰ μέρη κρῖνος
καὶ μὲ παράπονο εὐθύς τὸ ἄσμά μου ἐπήρα. . .
μὰ 'γὼ βαστῶ· πρώτη φορὰ δὲν μὲ γελαῖ ἡ Μοῖρα.

Εἶχα πολλὰ νὰ τοῦ εἰπῶ· τί λέγει 'ς τὸν πατέρα
τὸ ὄρφανὸ ἂν θυμηθῇ τὴν δόλχη του μητέρα;
'Σ τὸ μνήμα θὰ τὸν ἔφερνα ἐμπρὸς νὰ γονατίσῃ,
τὸ χῶμα τῆς μητέρας μας μὲ πόνο νὰ φιλήσῃ
κι' ἴσως μ' αὐτὸ τὸ φιλημα ζωὴ θὰ περεχοῦσε
'ς τὸ μνήμα, θοῦ κι' αὐτὸς θαρρεῖς νεκρὸς μαζὺ τῆς ζοῦσε

Μνημόσυνο κι' ἀνάστασι, νύχτα μαζὺ καὶ 'μέρα
θὰ στόλιζαν τὸν ἐρχομὸ τοῦ Βάρδου μου ἐδῶ πέρα
κι' ἀπὸ τοὺς Πύργους τοὺς Ἑπτὰ ἐπτὰ λευκὰ ἀγγελούδια
θὰ ψάλλαν τοῦ Παράσχου μου ἐγερτικὰ τραγούδια.

.

Καὶ πάλι ἐλησμόνησα, παραλαλῶ ἀκόμα
καὶ ἄφηκα ἐλεύθερο τὸ φιμωμένο στόμα.
Μήπως ἀντέχει κι' ἡ καρδιὰ σὲ τέτοια μυχρὴ πάλῃ
ποῦ ὅ,τι αἰσθάνεται κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ψάλλῃ;
Ἄχ, τὰ τραγούδια τὰ κρυφὰ 'στὰ χεῖλη πρὶν ἀνέδουν
'εἴν' 'φίδια ποῦ τὴν μάνα τους πρὶν γεννηθῶν φονεύουν
φαρμάκι ἀφίνουν 'στὴν καρδιὰ τὰ σπλάχνα ἐρημόνουν
κι' ὕστερα πλέκουν τὸν σταυρὸ ποῦ τὴν καρδιὰ καρφώνουν.

Σὲ ὄνειρο παράδοξο, 'ς νύχτα πλανημένος
ὁ νοῦς μου φῶς 'ς τὰ μακρὰ βλέπει συννεφωμένος.
'Αγαπημένο φάντασμα τί κλαίει ἡ μορφή Σου;
τῆς Μούσης ἀναστέναγμα μὲ φαίνεται ἡ πνοή Σου.
Μὰ ποῖος τὴν Μοῦσα 'ξώρισε 'ς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη
καὶ ὅλους μᾶς ἐξύπνισε μὲ τὸ ἀδρό της χέρι.